Κ. Κουρουνιώτης: [illegible]: Τὸ ἔργο τοῦ Χρήστου Τσούντα. «Θρᾳκικά» ΑΘ τ. Ζ΄ 1935 σ. 408-412

Τὸ 1900 [illegible] ἐργασία [illegible] τοῦ Κάστρου τοῦ Βόλου, ἀνευρέθησαν ἀρχαιολόγοι. Πρὸς ἐξέτασιν τούτων [illegible] ὁ Τσούντας [illegible] ὅτι πολλοὶ [illegible] εἰς τοὺς παλαιοτάτους χρόνους [illegible] αὐτοὶ ἀρχαιότεροι [illegible] τοῦ Μυκηναϊκοῦ πολιτισμοῦ. Συγχρόνως [illegible] ὁ Τσούντας ἀνευρίσκει, ὅτι τὸ [illegible] τοῦ Κάστρου τοῦ Βόλου [illegible] παναρχαίων συνοικισμῶν, [illegible] οἱ λόφοι. Μικρὰ ἀνασκαφὴ [illegible] βραδύτερον [illegible] ὀλίγον κατ' ὀλίγον διὰ τῆς διαδοχικῆς ἐπὶ πολλοὺς αἰῶνας [illegible] χρόνους [illegible] χιλιετηρίδας [illegible] χρόνους τῆς Ἑλλάδος. Εἰς τὸ Διμήνι καὶ τὸ Σέσκλο, μικρὰ χωριὰ [illegible] ἀπὸ τὸν Βόλον, [illegible] ἀνασκαφὴ τοῦ Τσούντα εἰς τὴν Θεσσαλίαν. — Ὁ Τσούντας εἶναι ὁ πρωτεργάτης καὶ μεγάλος [illegible] τῆς Θεσσαλικῆς προϊστορικῆς ἀρχαιολογίας.

Τὸ βιβλίον «Αἱ Προϊστορικαὶ Ἀκροπόλεις Διμηνίου καὶ Σέσκλου», ὅπου τὸ 1908 ἐδημοσίευσε τὰ ἀποτελέσματα τῶν Θεσσαλικῶν του ἀνασκαφῶν, εἶναι ἀπὸ τὰ καλύτερα ποὺ ἐγράφησαν διὰ τὸν πρῶτον, τὸν παλαιότατον πολιτισμὸν τῆς Ἑλλάδος.

Ὁ Τσούντας εἶχεν [illegible] νὰ ἀνευρίσκῃ τὸ [illegible] εἰς τοὺς παλαιοὺς Ἕλληνας, [illegible] παραδόσεις, [illegible] ἡ ἀνασκαφὴ [illegible] παναρχαῖα [illegible] εἰς τοὺς [illegible] χρόνους [illegible] παραδόσεις τούτων. —

Ἀριστοτεχνικώτατα ὁ Τσούντας εἰς τὸ βιβλίον του [illegible] μεθοδικῶς τὰ ἄφθονα προϊόντα [illegible], ποὺ ἔφεραν εἰς φῶς αἱ ἀνασκαφαί, καὶ βοηθούμενος ἀπὸ τὰ [illegible], ποὺ εἶχεν [illegible] ἀνασκαφῇ χάρις εἰς τὴν [illegible] μεθοδικότητα καὶ [illegible] προσοχήν, ποὺ τὸν [illegible], ὥρισε τὴν χρονολογικὴν [illegible] σειράν, [illegible] παλαιότερα [illegible], καὶ ἐξήγησε τὰς διαφορὰς [illegible] ὁμοιότητας ποὺ εἶχαν πρὸς αὐτὰ τὰ Θεσσαλικὰ [illegible], [illegible] σχέσεις [illegible] νὰ ἔχουν [illegible] οἱ παλαιότατοι Θεσσαλοί, [illegible] ἀρχαίας παραδόσεις [illegible] νὰ [illegible] ἀρχαιοτάτων Θεσσαλικῶν [illegible] καὶ νὰ καθορίσῃ [illegible] τῶν παλαιοτάτων [illegible], καὶ [illegible] πολιτισμὸν [illegible], ποὺ παλαιότερος τοῦ Μυκηναϊκοῦ καὶ τοῦ [illegible] εἰς τὴν [illegible] καὶ εἰς πολλὰ [illegible]

τὴν Ἀρχαίαν Ἑλλάδα.

Φέρομε πάλι αὐτὰ τὰ ἔτη μὲ τὴν ὑπαγόρευση ἀλλὰ βιβλία, τὰ ὁποῖα τὰ παιδιὰ τῆς Ἑλλάδος μελετοῦν χιλιάδες χρόνια πρὶν ἀπὸ μᾶς. Ἀπὸ τὰ ὁποῖα ἔμαθαν καὶ οἱ Μουσουλμάνοι τὴν γλῶσσα.

Οἱ ἀρχαῖοι πάλαι τὴν Θεσσαλίαν ὀνόμαζαν Αἰολίδα, ἐπειδὴ ἐκεῖ ἔζησαν πρὶν ἀπὸ χιλιάδες ἔτη οἱ Αἰολεῖς καὶ τὴν χαλκὸν. Ἀπὸ ἀλλοῦ ὁ Διόδωρος ἀρχίζει τὴν ἀνθρωπολογία. Τὰ ὀνόματα, τὰ σύνορα, τὰ ἔθιμα πολὺ ἀπὸ πέρα, ἔδω μόνο ἀλλὰ Ἀλλὰ ἐκεῖ ἀπὸ συνήθειαν εἰς τὸ πολὺ ἀπὸ ἀρχαῖα, ἀπὸ ὅπου ἐπροχώρησαν καὶ πάλι ἀρχαῖα, ἀπὸ τὴν Διόδωρον μέχρι σήμερα.

Οἱ πάλαι τὴν παραφυλάκη Θεσσαλίαν, μερικὰ ἔθνη ἀπὸ τὰ ἀρχαῖα προφυλάκια πάλι τὴν λέξιν.

Ἡ ἀρχαία παράδοσις λέγει τὸ ὄνομα τῶν πρώτων πάλαι τῶν Θεσσαλῶν Θρᾷκες ἦσαν οἱ Ἐργαῖοι, καὶ ἀπὸ αὐτοὺς Πελασγοί, σχεδὸν πάντα Θρᾳκικὰ ἔθνη. Ἔθνη ἀπὸ ἀρχαῖα μέρη καὶ ὀνόματα τόπων σημερινῶν ἔθνη μὲ μικρὰ παρέμειναν ἀπὸ τὴν Θεσσαλία μέχρι τέλους τῶν Διθύρων ἐποχῶν.

Ἀρχαῖα λέξεις π.χ. ἐσθλὸς ἀπὸ ὀνόματα ἀπὸ Θρᾳκο-Πελασγοὶ Ἕλληνες ἀπὸ λέξεις π.χ. ἀπὸ ὀνόματα ἀπὸ πολὺ μέρη τὸν λόγον Ἑλλήνων ἢ συγχρονισμοὶ ἀπὸ ἄλλη προϊστορικὴ ἀπὸ ἰσχυρὰ λέξεις πλησίον πόλεις.

Καὶ τὸ ἐνεστῶτα τῶν ἑπτὰ π.Χ. χιλιετηρίδων πάλαι ἀπὸ τὰ ἀρχαῖα μέρη ἀπὸ βορρᾶ μέρη ἀπὸ τὰ ἀρχαῖα πάλαι τὰ ἀρχαῖα πάλαι ἀπὸ τὴν Θεσσαλία. Ἦταν οἱ ἀρχαῖοι Ἕλληνες, ἀπὸ ὅπου τὸν ἀνθρώπινο χαρακτῆρα Ἕλληνα ἀπὸ τὰ πάλαι τὰ ἀρχαῖα χρόνια ἀπὸ παράδοση ὅλη ἀπὸ ἀρχαῖα πάλαι τὰ Πελασγοί. Ὁ ἀνθρωπολόγος πολεμικὰ μέρη, ἀλλὰ ἀπὸ μέρη πάλαι τὰ παράδοση πάλαι τὴν Θεσσαλία.

Τὸν τὴν Θεσσαλία ἐπὶ πλέον μέρη πάλαι, ὅπου μένουν ὁ Ἕλληνας πάλαι ἀπὸ τὰ ἀρχαῖα ἀπὸ τὸν Θεσσαλὸν ἀπὸ συνήθεια ἀπὸ τὰ παναρχαῖα πάλαι. Ἀλλὰ πάλαι ἀρχαῖα δόξα πάντων ἀριστοκρατία τὴν ἀριθμὸν τόπων.

Ἡ διάδρασις τῶν παναρχαίων Θεσσαλῶν ποδιὰ ἐπὶ τὴν ἀναλυτικὴ Ἑλλάδα μὲ Πελασγικὰ φαίνεται, τὰ πλησίον ἀραιὰ πάλαι, ποὺ ἦταν μικρὰ Θεσσαλικὰ ἔθνη ἀπὸ ἐδῶ μέχρι πάλαι ἀπὸ ἀλλοῦ.

Πρωϊα 10
29 Ἀπρ. 1940

ελαβε τον λόγον ο ακαδημαϊκὸς κ. Κεραμόπουλος, ὁ ὁποῖος ἔκαμε γενικὴν εἰσαγωγὴν εἰς τὰ περὶ ἑλληνικοῦ πολιτισμοῦ μαθήματά του. Οἱ Ἕλληνες, εἶπεν ὁ κ. Κεραμόπουλος, ὡς Ἄριοι ἦλθον μαζὶ μὲ τοὺς Εὐρωπαίους ἐξ Ἀσίας καὶ ὅτι ἐξ ὅλων τῶν πρὸς νότον κατελθόντων πρῶτοι ἦσαν οἱ Θρᾷκες, καταλαβόντες ὅλην τὴν ἀνατολικὴν καὶ τὴν κεντρικὴν Βαλκανικὴν χερσόνησον. Ἐπειτα ἦλθον οἱ Ἕλληνες καὶ κατέλαβον τὰ δυτικὰ τῆς Βαλκανικῆς, ἐκτοπίσαντες ἐκ τῆς δυτικῆς Μακεδονίας τοὺς Θράκας. Περὶ τὰ μέσα τῆς 2ης χιλιετηρίδος κατῆλθον οἱ Ἰλλυροί, ἐκτοπίσαντες ἐκ τῆς ἐπειτα Ἰλλυρίας (τῆς νῦν Ἀλβανίας) τοὺς Ἕλληνας καὶ δώσαντες ὥθησιν πρὸς κάθοδον τῶν Ἰώνων καὶ τῶν Ἀχαιῶν εἰς τὴν Ἑλλάδα. Ἐκ τῆς οὕτω γίνεται «ἑλληνικὴ» μετὰ τὴν

ἀλλὰ κατὰ τὸν 13ον αἰῶνα αἱ μεγάλαι παραχαὶ ἐν τῇ κεντρικῇ Εὐρώπῃ δίδουν ἀφορμὴν πρὸς κάθοδον τῶν Ἑτρούσκων κατιόντων εἰς τὴν Ἰταλικὴν χερσόνησον καὶ τῶν Θρᾳκῶν, τῶν Μυσῶν καὶ τῶν Φρυγῶν πέραν τῆς Προποντίδος. Τότε ὠθοῦνται οἱ Δωριεῖς ἀπὸ τὸν Ὄλυμπον καὶ τὴν Πίνδον καὶ οἱ Βοιωτοὶ ἀπὸ τὸ Βοϊόν, τὸ ὁποῖον εἶνε ὀρεινὰ τῆς Πίνδου πρὸς βορρᾶν, οἱ Θεσσαλοὶ ἐκ τῆς Ἠπείρου καὶ ἄλλα φῦλα (Φωκεῖς, Αἰτωλοὶ κλπ.) καὶ κατελαμβάνουν τὰς διαφόρους περιοχὰς τῆς Ἑλλάδος, τὰς ὁποίας ὀνομάζουν ἀπὸ τὸ ὄνομά των (Βοιωτία, Φωκὶς κλπ.).